

ת"פ (חיפה) 11170-07-24 - מדינת ישראל נ' סרגיי ברסטניקוב

ת"פ (חיפה) 11170-07-24 - מדינת ישראל נ' סרגיי ברסטניקוב מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 11170-07-24

מדינת ישראל

נגד

סרגיי ברסטניקוב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[30.12.2024]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

כללי

הנאשם, סרגיי ברסטניקוב, הורשע ביום 26.11.24 על-סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה שנכללה בכתב-אישום מתוקן שהוגש נגדו ואשר עניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק").

כחלק מהסדר הטיעון, הגיעו הצדדים להסכמה, שלפיה יציגו לפני טווח עונש מוסכם שלו יעתרו. הם עתרו לטווח ענישה הנע בין 24 - 36 חודשי מאסר בפועל, כאשר המאשימה לא תעתור לעונש מעל הרף העליון של הטווח המוסכם ואילו ההגנה לא תעתור לעונש שיפחת מהרף התחתון של הטווח. עוד סוכם כי ההגנה לא תטען לקרבה לסייג ולא תבקש את ביטול הרשעתו של הנאשם. באשר לרכיבי עונש נוספים, כגון: מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי - הוסכם כי יטענו הצדדים באופן חופשי.

עובדות כתב האישום המתוקן

ביום 20.6.24, בסמוך לשעה 17:29, שהה הנאשם ביחד עם בתו הקטינה א', ילידת 2014, במרכז 'שביט' בקריית-אתא (להלן: "המרכז"). באותה עת, חלף המתלונן, ד' ט' (להלן: "המתלונן"), בסמוך לנאשם ולקטינה א', דרך בחוזקה על בקבוק זכוכית שהיה על הרצפה ושבר אותו. בתגובה לכך, ניגש הנאשם למתלונן, העיר לו על מעשיו ובין השניים התנהל ויכוח. בהמשך, עזב הנאשם את המרכז והסיע את הקטינה א' לבית חמותו, ושב לבדו חזרה למרכז. בהגיעו למרכז, בשעה 17:40 או בסמוך לכך, ניגש הנאשם למתלונן, אשר עמד בסמוך לאחת החנויות, והחל להתעמת עמו. במהלך אותו עימות, התקרב המתלונן לנאשם, תקף את הנאשם באמצעות ידיו והפילו לרצפה. בתגובה, קם הנאשם על רגליו, שלף חפץ חד שהסתיר על גופו ודקר באמצעותו את המתלונן 5 דקירות לכל הפחות, בגבו, בבטנו ובעכוזו, ועזב את המרכז. המתלונן שנפגע, התמוטט במקום ופונה על-ידי מד"א לבית-חולים רמב"ם בחיפה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן 5 פצעי דקירה - בגב העליון, בגב התחתון בצד שמאל, בבטן בצד שמאל, בעכוז ימין וכן נצפה קרע בדופן הבטן. בשל פציעותיו, אושפז המתלונן בבית-חולים רמב"ם, מיום 20.6.24 ועד ליום 27.6.24, שבמהלכם עבר ניתוח ובחלק מהזמן היה מורדם ומונשם.

הראיות לעניין העונש

המאשימה

באת-כוחה המלומדת של המאשימה, עו"ד מונא מנסור, הגישה לעיוני מספר מסמכים רלוונטיים:

'תדפיס מידע פלילי' בעניינו של הנאשם (סומן טעת/1), ולפיו קיימת לנאשם הרשעה קודמת אחת ועונש מאסר על-תנאי בר הפעלה, במסגרת ת.פ. 20-02-24743, בבית-משפט השלום בחיפה, בגין עבירות שעניינן - הסגת גבול, כניסה למקום מגורים לביצוע עבירה, גניבה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (להלן: "התיק הקודם"). בהמשך לכך, הגישה הפרקליטה את כתב האישום שהוגש בתיק הקודם (סומן טעת/2), ואת גזר-הדין שניתן בו ביום 11.7.23 (סומן טעת/3). מעיון בגזר-הדין הנ"ל, למדתי כי הושתו על הנאשם העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 7 חודשי מאסר על-תנאי למשך 3 שנים, בתנאי שלא יעבור את העבירות המפורטות לעיל ו/או כל עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע, לרבות איומים; פיצויים למתלונן בסך 2,000 ₪. כמו כן, הגישה הפרקליטה 'דו"ח סיכום אשפוז' מבית-החולים רמב"ם, אשר נערך בעניינו של המתלונן (סומן טעת/4). על-פי הדו"ח, המתלונן, בן 44, הגיע לבית-החולים, כשהוא מעורפל וחסר הכרה, זאת לאחר שנמצא דקור על הרצפה. המתלונן הגיע ל-'חדר הלם' כשהוא מונשם ובוצעו בו פעולות רפואיות, כגון: צילום CT חזה ובטן, ניתוח ובדיקות נוספות לאיתור מקורות דימום. צוין כי המתלונן הושאר להשגחה ושחרר כעבור מספר ימים, בהם קיבל טיפול אנטיביוטי ומשככי כאבים.

ההגנה

באת-כוחו המלומדת של הנאשם, עו"ד שני אליס, הגישה לעיוני מספר מסמכים בעניינו של הנאשם: תדפיסי חשבון בנק, הכוללים דף פירוט יתרות (סומן טעה/1), ודף פירוט עובר-ושב לשישה חודשים אחרונים (סומן טעה/2); היא צירפה גם דו"ח חינוכי מטעם בית הספר בו לומדת בתו הגדולה של הנאשם (סומן טעה/3). בנוסף, העידו בפניי שני עדי אופי מטעמו של הנאשם - מר רפי מגור, מעסיקו של הנאשם, והגב' גלינה ניקולאייב, בת-זוגו של הנאשם. במסגרת עדותו, סיפר רפי מגור, כי הוא עבד ביחד עם הנאשם לפני 10 שנים. הוא סיפר כי כיום יש בבעלותו עסק למחזור בקבוקים וכי הנאשם עובד אצלו בעסק. הוא תיאר את הנאשם כאדם אחראי, עליו הוא יכול לסמוך שיבצע את העבודה בזמן ועל הצד הטוב ביותר. ציין כי מדובר בעסק שמתנהלים בו כספים רבים, וכי הוא סומך על הנאשם במאת האחוזים. העד תיאר את הנאשם כאדם שאינו אלים וכאדם שאינו נוהג להרים את קולו. עוד תיאר את הנאשם כעובד מסור וציין שהלקוחות מעריכים אותו. הוא הוסיף כי הוא מוכן לקבל את הנאשם בחזרה לעבודה אצלו. כמו כן, מסר כי הוא מודע לכך שהנאשם היה מעורב במקרה אלימות שבגיניו הוא עצור, ותיאר שהיה מאוד מופתע מכך. במסגרת עדותה, סיפרה הגב' גלינה ניקולאייב, כי היא והנאשם הם בני-זוג במשך 15 שנים, והם גרים יחדיו בקריית-אתא. עוד היא סיפרה כי יש לה ולנאשם שתי בנות משותפות, אחת בת 6 והשנייה בת 10. היא מתארת שמאוד קשה לה ולבנות בשל היעדרותו של הנאשם. עוד מסרה כי מעולם לא הייתה אלימות בבית, ציינה כי הבנות מתגעגעות לנאשם וכי מדי יום הן שואלות לשלומן. כמו כן, היא ביקשה להתחשב במצבם ובעובדה כי היא מפרנסת יחידה, אשר עובדת בגן ילדים כסייעת. עוד מסרה כי הבנות נמצאות במסגרות חינוך, כאשר הבת הגדולה במסגרת של חינוך מיוחד ומתחילה לקבל טיפול רגשי. עוד היא מסרה כי הנאשם היה המטפל העיקרי בבנות, כי הן קשורות אליו ואוהבות לבלות עמו, וכי הן נהגו ללכת ביחד עם הנאשם באופן קבוע למרכז בו בוצעה העבירה הנדונה בתיק זה.

הטיעונים לעניין עונש

המאשימה

הפרקליטה הגישה מטעמה של המאשימה, מסמך טיעונים לעונש בכתב (סומן טעת/5), והוסיפה עליהם בעל-פה. בטיעוניה, עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצועה של עבירת החבלה החמורה: שמירה על החיים ושלמות הגוף, וכן כבוד האדם, שלוות נפשו וביטחון האישי. כמו כן, עמדה גם על הנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירה: חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה; הנזק החמור שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע העבירה, והנזק שהיה צפוי להיגרם לו; הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, לרבות אופיו של הנאשם והדרך שלו להתמודד עם מצבים שאינם לרוחו; יכולתו של הנאשם להבין את הפסול במעשיו ולהימנע מעשיית המעשה, בדגש על כך שהנאשם בחר לשוב ולהתעמת עם המתלונן. עוד ציינה הפרקליטה כי היא מודעת לנסיבות ההתרחשות הראשונית בין הנאשם לבין המתלונן (הפנתה לסעיף 4 לכתב-האישום), ולעובדה כי האירוע היה בחלקו מתוכנן ובחלקו ספונטני, והבהירה כי נתון זה נלקח בחשבון במסגרת הסכמות הצדדים בהסדר הטיעון. לשיטתה של המאשימה, ראוי היה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 36 ל- 60 חודשי מאסר בפועל. בשקלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובמסגרת טווח העונש המוסכם, עתרה המאשימה להטלת עונש ברף התחתון של המתחם ההולם לשיטתה, קרי 36 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות עברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל עונש מאסר מותנה בר-הפעלה בן 7 חודשים, עתרה המאשימה להפעלתו של המאסר המותנה במלואו ובמצטבר, לעונש שיושת כאן. בהקשר זה, הדגישה המאשימה כי הרשעתו של הנאשם בתיק הקודם הייתה גם היא בגין עבירת אלימות. עוד הדגישה כי המאסר המותנה אשר "ריחף מעל ראשו" של הנאשם לא הרתיע אותו מלשוב ולבצע את המעשים בתיק דנן. בנוסף, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם פיצויים וקנס, על-פי שיקול דעת בית-המשפט. צוין כי הנאשם עצור מיום 20.6.24 ועד תום ההליכים המשפטיים בעניינו.

ההגנה

הסנגורית הגישה את טיעוניה ההגנה בכתב (סומנו טעה/4), והוסיפה עליהם בעל-פה. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען על-ידה כך: מדובר במקום בו נוהג הנאשם לבלות עם בנותיו הקטנות באופן קבוע; המתלונן החל את האירוע המתואר בכתב האישום בכך שדרך בחוזקה על בקבוק זכוכית שהיה על הרצפה, בסמוך לילדתו הקטינה של הנאשם. היא טענה כי בשל כך התעורר אצל הנאשם חשש לפגיעה בילדה שלו, וזה מה שהיווה ה"טריגר" למעשים שבאו לאחר מכן; עוד ציינה כי המתלונן התקרב אל הנאשם, תקף אותו והפיל אותו ארצה, וכי מעשי הנאשם - לרבות הדקירות, בוצעו כתגובה לכך; עוד הדגישה כי הנאשם נותר במקום האירוע ונתפס על-ידי המשטרה; מבחינת הנזק - ציינה כי למתלונן לא נגרם נזק צמית, הוא עבר ניתוח פשוט יחסית וגם לא נגרם לו נזק באיברים פנימיים, דבר שמלמד לטענתה על עוצמת דקירות נמוכה.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען על-ידיה כך: הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, עוד בטרם המענה לכתב האישום, ובכך הוא חסך בזמן שיפוטי יקר; הנאשם נטל אחריות על מעשיו והוא מתחרט עליהם, וכן מבין את הפסול במעשיו; תיארה את נסיבות החיים הקשות של הנאשם ופירטה אותן בהרחבה (מטעמי צנעת הפרט הללו לא יפורטו כאן); הסנגורית ציינה, כי הנאשם הוא בן 39, יליד רוסיה, כי טרם מעצרו עבד במשך מספר שנים בחברה למחזור בקבוקים (הופניתי לעדותו של מעבידו); היא הדגישה כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא חי בזוגיות מזה 15 שנים עם בת-זוגו, הידועה בציבור (אשר העידה במסגרת ראיות ההגנה לעונש), יש לו שתי בנות קטנות והם מתגוררים יחדיו בקרית-אתא. צוין כי הנאשם נהג לטפל בבנותיו ולבלות עמן, וכיום הן מתקשות לתפקד בלעדיו (הופניתי לדו"ח החינוכי שסומן טעה/3); עוד תואר כי הידועה בציבור של הנאשם חווה קושי לנהל את משק הבית בלעדיו הנאשם, וכן חווה קושי לעמוד בנטל הכלכלי הרובץ עליה, שכן היא משתכרת ממשכורת של סייעת בחצי משרה (הופניתי לתדפיסי הבנק שהוגשו וסומנו טעה/1 ו-טעה/2); באשר להרשעה בתיק הקודם - הבהירה כי האירוע המתואר בו אירע בשנת 2016, קרי לפני שמונה שנים. יחד עם זאת, הרשעתו וגזירת-דינו נעשו רק בשנת 2023, בשל שיהיו רב מצד המדינה. היא טענה כי אילו התנהלה המדינה באופן תקין, אזי שהמאסר על-תנאי כבר היה מסתיים ולא היה קיים עוד; היא ציינה כי הנאשם עצור בגין תיק זה מיום 20.6.24; עוד צוין, כי הנאשם משולב במספר קבוצות טיפול במסגרת מעצרו, והדגישה כי מדובר בעצור חיובי מאוד, אשר אף מעוניין לעבור הליך שיקום ולטפל בבעיותיו במסגרת שירות בתי הסוהר.

לשיטתה של ההגנה, ראוי היה כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 18 ל- 30 חודשי מאסר בפועל. במסגרת טווח העונש המוסכם, עתרה ההגנה להטלת עונש מאסר ברף התחתון של טווח העונש המוסכם, קרי 24 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, ביקשה להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ולהטיל עליו חיוב בפיצוי נמוך, ככל הניתן. ביחס להפעלת המאסר המותנה, ביקשה ההגנה להורות על הפעלתו בחופף ובאופן מלא, לעונש שיושג כאן. דבריו של הנאשם

הנאשם פנה לבית-המשפט - הוא הביע חרטה על מעשיו והבטיח כי לא יחזור עליהם. הוא ציין כי תגובתו באירוע לא הייתה הולמת, ואיחל החלמה למתלונן. דיון והכרעה

כמפורט לעיל, התנהגותו העבריינית של הנאשם דכאן גרמה למתלונן חבלות חמורות שהצריכו התערבות ניתוחית דחופה ואשפוז למשך מספר ימים. ראוי כי על מעשים מסוג זה תוטל תגובה עונשית הולמת, נוכח האינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות להפחית, ככל הניתן, את תופעת עבירות האלימות, בייחוד כאשר הן מבוצעות תוך שימוש בנשק קר. יפים לעניינינו הדברים שכתב כב' השופט י' דנציגר, ב-ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.12.14):

"כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח..." (ההדגשה אינה במקור).

ככלל, בעת ביצוע מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקולי שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם, בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו ברורים - הוא פגע בזכות לשלמות הגוף ולבריאות טובה של המתלונן; הוא פגע בכבוד המתלונן, בשלוות חייו וברווחתו. המדובר בפגיעה ממשית, בהתחשב באופי התקיפה ובעובדה כי בוצעה תוך שימוש בנשק קר. על כן, המדובר בפגיעה ברף הגבוה.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, קיים מנעד רחב של עונשים, בהתאם לעובדות והנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה, ומכאן שנסיונות האירוע הספציפי משפיעות על קביעת מתחם העונש ההולם [ראו: דברי כב' השופט מ' מזוז בע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' פרי זדה (23.3.16)]. עוד יצוין, כי בפסיקה ניכרת מגמה של הטלת ענישה מחמירה בגין עבירה זו, ובית-המשפט העליון ציין, לא אחת, כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בחברה, באמצעות עונשים משמעותיים של מאסר בפועל, אשר ישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.14)].

על מנת לשרטט את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, באמצעות נשק קר:

ב-ת"פ (מחוזי חיפה) 3761-12-21 מדינת ישראל נ' איבראהים גרבאן (ניתן ביום 21.12.22) הורשע הנאשם על-פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן, בעבירה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק. באותו מקרה, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן. בתגובה, שלף הנאשם סכין ודקר את המתלונן בבית החזה משמאל, דקירה בעומק של כ-10 ס"מ וברוחב של 1 ס"מ אשר נכנסה לבטן, חדרה את הסרעפת וגרמה לנקב במעי הגס. המתלונן פונה באמבולנס לבית-חולים כנשקפת סכנה לחייו והוא נזקק לניתוח בטני דחוף. המתלונן אושפז בטיפול נמרץ כשהוא מורדם ומונשם למשך 4 ימים. בין הנאשם לבין המתלונן נערך הסכם "סולחה", אשר במסגרתו שילם הנאשם למתלונן פיצוי בסך של 30,000 ₪. בית-המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 36 - 60 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל ומאסר על-תנאי [ללא חיוב בפיצוי למתלונן, שכן פיצוי כספי ניתן לו במסגרת הסכם ה"סולחה"].

ב-ת"פ (מחוזי מרכז) 33413-08-19 מדינת ישראל נ' דגו (ניתן ביום 8.9.20) הורשע הנאשם על-פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן, בעבירה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק. בעניינו של הנאשם נשקלו נסיבות מקלות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נסיבות המשפחתיות. בית-המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 22 - 48 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם את העונשים הבאים: 26 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי כספי למתלונן בסך 12,000 ₪.

ב-ע"פ 379/15 אגינצ'ה לוי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.7.15) הורשע המערער על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב-אישום מתוקן, בעבירה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק. באותו מקרה, התגלע בין המערער לבין המתלונן ויכוח סתמי, ובהמשך לכך ביצע המערער חבלה חמורה במתלונן באמצעות בקבוק בירה, שהטיח בפניו של המתלונן. בית-משפט קמא (מחוזי באר-שבע) קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער: 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. בית-המשפט העליון דחה את הערעור.

בבואנו לגבש את מתחם העונש ההולם, יש לתת את הדעת לאותן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, זאת בהתאם לסעיף 40ט(א) לחוק העונשין. כעת אפרט את אותן הנסיבות אשר יש להתחשב בקיומן:

עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי האחריות להתפתחות האירוע מונחת על כתפי הנאשם - אין חולק כי המעשים בוצעו על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם לבין המתלונן וכי תגובתו נעשתה באופן ספונטני, אולם אין ניתן להתעלם מכך שהנאשם בחר לשוב למרכז, לגשת למתלונן ולהתעמת עמו, תוך שהוא נושא עליו חפץ חד. במעשיו של הנאשם, קיים אלמנט של תכנון, ובנסיבות אלה יכול היה וצריך היה הנאשם להימנע מביצוע המעשים; הנאשם הגיב בצורה שאינה מידתית; בפועל, נגרם למתלונן נזק ממשי וחמור בשל אותן דקירות בגופו - המתלונן הזדקק לקבלת טיפול רפואי דחוף בבית-חולים, כזה אשר כלל ניתוח ואשפוז למשך מספר ימים. לצד זאת, בעבירה מסוג זה נפגעת גם תחושת האוטונומיה והביטחון האישי של המתלונן. עוד בעניין הנזק, יצוין כי הנזק שהיה צפוי להיגרם למתלונן ממעשיו של הנאשם, עשוי היה יכול להיות אף חמור יותר בהתחשב באופי המעשים, כמות הדקירות והפציעות שנגרמו לו; לאור המקובץ, סבור אני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

משנקבע מתחם הענישה, בשלה השעה להגדיר את העונש המדויק שיוצב בתוככי מתחם הענישה, תוך התחשבות באותן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, זאת לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין: לזכותו של הנאשם ייאמר כי הוא נטל אחריות על מעשיו, והתנצל עליהם; יש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן השיפוט היקר, הנגרז מהודאתו וההגעה להסדר הטיעון; כאמור וכמפורט לעיל, לנאשם עבר פלילי בעבירת אלימות; אף שהנאשם נעדר המלצה שיקומית בעניינו, עולה כי הביע נכונותו לחזור למוטב ולהשתקם (לוקח חלק בקבוצות טיפול במסגרת מעצרו); יצוינו גם נסיבות חייו של הנאשם, ועדותם של עדי האופי אשר העידו בפניי; עוד עולה כי הנאשם הוא איש משפחה - משכך יש לשקול את הפגיעה במשפחתו של הנאשם, לאור העובדה שהוא מהווה גורם משמעותי בפרנסת המשפחה ובניהול הבית; עוד עולה כי לנאשם קשיים כלכליים - משכך יש לשקול את הנזקים העשויים להיגרם לנאשם במידה ויוטל עליו עונש מאסר ממושך; סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן: (א) 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עונש המאסר המותנה שהושת על הנאשם במסגרתו של ת"פ 24743-02-20 (7 חודשי מאסר) יופעל ויצטבר במלואו לעונש המושת כאן. יוצא אפוא כי על הנאשם מושתים 35 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה. (ב) 12 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות מסוג פשע. (ג) 6 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות מסוג עוון. (ד) פיצויים למתלונן בסך 10,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים שווים, החל ביום 1.2.25 ויועברו לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מדי. אבקש משירות בתי הסוהר לבחון את אפשרות שילובו של הנאשם בתהליך טיפולי במסגרת בית הסוהר. זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשפ"ה, 30 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.